

Háta mögött...

Hegyvári Dávid

Pécsi Tudományegyetem Művészeti kar
Festőművész szak 2. évfolyam
Hegyi Csaba DLA adjunktus

Műalkotásom koncepciója egy olyan kép létrehozása, amellyel magamat és apámhoz való kötődésemet mutathatom be. Két szituáció jelenik meg két, egyforma méretű vásznon. Első, baloldali képemet szimbolikus tartalommal töltöttem meg, jelezve az én fiatalságom és apám korosodása közti ellentétet, illetve a halál jelenlétét mindenki életében. Rajz és festés két különböző dolog, de egyik segítség lehet a másikhoz. Gondolataimat, hirtelen ötletemet rajzban rögzítettem, sőt, hogy a festékfoltok elhelyezése ne vigyék el túl messzire az eredeti formákat, a vásznon is előrajzoltam a kompozíciót. A színek a kép hangulatát határozzák meg és számomra nem a valóságos színek tökéletes visszaadását szolgálják.

Baloldali képemet modell hiányában és ötlettől vezérelve készítettem, egy érzés megragadására szolgált a felület. Emlékezetem és az, hogy többször is rajzoltam magamat és apámat segítségemre volt. Már ekkor eszembe jutott az, hogy milyen lenne ugyanezt modell után festeni. Jobboldali képem ennek koncepciójából indult ki, de ez később módosult. Merev arcom és sötét tekintetem, és az, hogy valaki mögött és felett állok juttatott el a halál gondolatára. Így az ezt megjelenítő személy áll mögöttem, harmadik személyként. Fekete ruhája túlságosan elütött zöld környezetétől, ezért lazúros rétegekkel sötétítettem el. Alakjához *Bergman A hetedik pecsét* c. filmjéből merítettem, ami nagy hatással volt rám.

Jobboldali képem ennek párja, egy valós környezetben, otthoni ebédlőnkben, ahol egy nagy tükör függ a falon. A kompozíciót és a környezetben levő tárgyakat erről, illetve az erről készült fényképről festettem, míg az arcokhoz élő modellt használtam. A két kép közti különbséget fokozza az, hogy csak valós személyeket ábrázol, így csak ketten vagyunk rajta. A színek itt már adottak voltak, csupán a ruházatunkkal tudtam befolyásolni. Ezek élénk színek, hangsúlyt adva az alakoknak. A teret érzékeltető elemek, az asztal, amin az ülő alak keze nyugszik, a háttérben levő étkező asztal a vízszintes síkokat adják meg. A háttérben levő ablak pedig a fényforrást is jelenti. Itt nincs kiszolgáltatva apám a komor környezetnek és nekem, akit nem lát, mert nem tükörből néz, és kezeim mozdulata itt nem kétértelmű.